

MORGENGESPREK.

Het eenige, wat ik er op tegen heb, is, dat het een *morgen*-gesprek is. Zóó op je nuchtere maag — wat zeg ik? Zóó met je nog slapend hart. — Ik ben er een, die eerst 's morgens moet *bijkomen*, en *zij* zijn opeens wakker als de hanen. Wat weleens tot conflict aanleiding geeft. De volgende vraag deed mijn hart bijna weer inslapen, omdat ik er zóólang op verzinnen moest, wat het kind meende:

„Moeder, als je nou nooit eens dood ben gegaan, wanneer ga je *dan* eindelijk dood?

Dit had ik voor elkaar na enkele seconden.

„O, Suus, een mensch kan wel honderd jaar worden. Sommige menschen worden weleens honderd en één jaar — honderd — en — twee — denk eens aan!”

„Is het leuk, om honderd jaar te worden?

Leuk?

Ik verzonk in zwaarmoedige droomerijen. Is het leuk om honderd jaar te worden! —

„Al deze dingen worden zóó moede, dat het niet *uit* te spreken is —”.

Maar de dringende stem wekt me uit mijn gepeinzen: „Is het leuk, om honderd jaar te worden, zeg Moeder?”

Mijn geheugen kómt me te hulp — ik zie eenige platen uit een geïllustreerd tijdschrift, platen ter eere van een honderjarige — en ik zeg:

„O, 't is héél leuk! Dan wordt de heele straat versierd, dan komen van alle kanten de menschen feliciteeren en brengen bloemen mee, dan hangt overal de vlag uit.

Den volgenden morgen, nèt de oogen open. En zoo, pardoes, de stem uit het grootste bed:

„Moeder, als ik groot ben, en ik heb man en kindertjes, en jij wordt honderd jaar, en 't is feest — vraag je *mij* dan ook?”

„Maar natuurlijk, Suus. — Jij hoort er toch van zelf bij?”

En zij, dringend: „Nou zeg, zal je me dan opbellen? En 't niet vergeten?”

NANNIE VAN WEHL.